

TARI ISTVÁN VERSEI

HÉJAD RÜCSKÉN

Sutyorogva szemerkélek újra
az elúszó
nyárutó árnyjátékát megunva –
és lecsurgok
a dörrenésre összerezzenő
üvegeken;
permetezem az erjedt levegő
oly eleven
zászlaját, mely csattogó lepedő,
ha lengetem;
csiklandom az elhízott temető
türelmesen
váró, megnyílni mindig kész testét.
Húséged, ó! –
e peremre szorult, kiégett lét
elragadó
ajándéka: versemben a múzsa!
Beléd bújok:
túlcsorduló őszibarack húsa
a Te húsod,
bordó magját nyelvemmel forgatom.

Szemerkélek . . .
 Csontos héjad rücskén a száalom
 keserédes.

VALAKIK MINDIG

Valakik mindig eltakarítják
 a távozók hátrahagyott mocskát:
 jelenünk legjobb ismerői ők.
 Valakik mindig rendet tesznek a
 szolgálattelkek szörnyű tobzódása
 után, melyben taposóaknáként
 robbantak a szavak s indulatok.
 Valakik mindig föltörlik a vért,
 úgy, hogy a játszmák színtere ragyog,
 mint az ég, melyet csak kölcsönbe kért
 egy szem. Az a szertelen szem vagyok:
 szóródom, akár a megőszült mák . . .
 Valakik mindig eltakarítják
 a távozók hátrahagyott mocskát,
 mert megérkezhetnek az új idők:
 jelenünk legjobb bitorlói ők.

TÖBB SÖTÉTSÉGET!

Hatvanwattos kiégett villanykörte
 váltotta föl nálad a stoppolófa
 gombáját; áttetsző kopások bolyha
 ragad szálakat borzoló öledbe.

Azt mondod: „Vérlázító kerti törpe
 a remény!” – Gipszkezet tördeli, szóra
 se méltat, darazsat zúgat régóta,
 mint fűben szétrobbant, levedző körte –

most húroz föl üvegen zörgő körme.
 Tűszúrással szisszenő ujjak tömpe
 árnya szövi be a hiányt dönögve.

Ittlétünk agyonmosott zokniját
 húznád a fákra, húznád lám, a földre,
 mely több, még több sötétségért kiált.

GOMOLYGÓ FÜST VATTACSOMÓIVAL

Levert zománcú tál, melyet kinyal
 a hűség, világol a fagy fogat
 csikordító havában. Mennyi fal,
 szögesdrót, félreértett mozdulat

vette körül kéregként az ital
 szeszés fényében büntudatodat!
 Gomolygó füst vattacsomóival
 a vereség ide-oda tolat.

Poros, vastag hanglemezek fakó
 nyekergésénél elcsattant pofon
 a dicső múlt. Tölcséres gramofon

forog surrogva: másnapos hajó.
 Mint víg, újévi képeslapokon
 úgy áll ott kinn, fák ágain a hó.

MELEGÍT AZ UNDOOR

„Sötét volt, mint egy fasírtban.”
 (Hajnóczy P.)

Ahonnán betonba öntött nyomával
 elindult, csupán oda térhetett
 vissza a merénylet: dögbüze rávall.
 Naplopásukért ölni képesek
 a restek – száll profán dalként s pofán nyal
 levonható tanulságok helyett
 a köd. Hullik az ékezet s a hó
 oltárán vár az önkéntes bakó.
 Ahogyan összegyűrtem a papírt,

úgy gyúrte össze arcotokat az
 égett emberhúsból gyártott fasírt;
 a hullákat sodró folyószakasz,
 melyre a bűn puffadt jeleket írt.
 Az élet itt lám, egy ravasz arasz –
 s ez nem hír, vaktában kilőtt golyó,
 csak sütőben sercegő csecsszopó.

Forró sütőben sülő csecsemő,
 síró, aláaknázott kisbabák!
 Kivégzést mímelő, emberevő
 haramiákon csillámlik a nyák.
 Rákként megnő a hibbant agyvelő,
 nyög az állatoknak szülő anyák
 kúrusa: átnedvesedik a vászon.
 Az undor melegít, annyira fázom.

EGY LAPÁT PARÁZS

Jég lakkozta palást, kéreg a téli táj . . .
 Páncéljára fagyott csipke, vitézkötés
 szikrázó ropogásán
 egy helyben topog ó! az út,

mely hozzám vezet el Téged a zúzmarás,
 áttetsző, üveges hajkoronákon át.

Deres tülevelek közt
 botorkálsz, dideregve jössz,

hogy ismét magadon fölmelegíts. Fagyos
 orcám járja csak át újra a szárnyalás
 őrült szívdobogását
 izzító, gyönyörű varázs.

Egy lapát parazsat szór be a rég kihűlt
 vaskályhába: ma így gyújt be az éledő,
 avított vágyakozás, mely
 pattogó tüzeket vidít,

kulcsra zárja a szó nagykapuját, amíg
 némán gondol a sok hígvelejúre, kik
 üvöltözve keresték
 büszkeségük. A háborút.

RITMUSA RÁD VÁR

Verebek szárnyzuhogását kelti az éhség,
 anyanyelvén csipegetné szája jutalmát;
 szeme csöpp tükre ha villan: halk dara-zörgést
 perget a kóró.

Hamuval szórom a járdát, cirmos a lábnyom;
 lehelet fellege zúdul, fejszecsapások
 zuhogó sátra a fészker – szót hasogatva
 fújtat a mondat.

Tüzelek . . . Téli imádság csap föl a fából,
 paraszán izzik a hangsúly. Pattog a gyújtós,
 kitörő sóhaja lángol: táncokat ingat,
 nyaldos a nyelve.

Odakünn nyúlik a jégcsap, s orgonasípok
 aranyos törzse világol. Drágakövekként
 vacogó fényeket áraszt ablakom érdes,
 furcsa virága.

A talányt átmelegítő forma fegyelmét
 követeld! Az szabadít föl, ritmusa Rád vár,
 Gyönyörűségem, létet sokszorozó, vad
 szívdobogással.